

§ 2. W celu obliczenia ryczałtu, należy wartość przedmiotu sporu ustalić we frankach złotych.

Kwota ryczałtu, wymierzona również we frankach złotych, ma być uiszczona w markach polskich według kursu franka złotego, obowiązującego w dniu uiszczenia.

Jeśli z przeliczenia należnej sumy franków złotych na marki polskie przy uiszczeniu ryczałtu, wyniknie suma marek polskich niepodzielna przez 10.000, a zarazem cztery ostatnie cyfry tworzą liczbę 5.000 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do pełnych 10.000 mk.; jeśli cztery ostatnie cyfry tworzą liczbę mniejszą niż 5.000, to cyfry te zastępuje się zerami.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu i obowiązuje na obszarze województw: poznańskiego, pomorskiego.

Przepisy rozporządzenia niniejszego stosują się także do wszystkich spraw w postępowaniu administracyjno-spornem zawisłych, a w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego jeszcze nie zakończonych.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

315.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 28 lutego 1924 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 25 sierpnia 1923 r., zawierającego przepisy wykonawcze dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn.

Na podstawie art. 53 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299) i art. 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Zdanie pierwsze paragrafu 40 rozporządzenia z dnia 25 sierpnia 1923 r. zawierającego przepisy wykonawcze dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn (Dz. U. R. P. № 101 poz. 794) otrzymuje następujące brzmienie:

„Wymierzenie podatku spadkowego należy do urzędu skarbowego jeżeli cały majątek spadkowy znajduje się na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i zarazem jego wartość ogólna (§§ 10 do 17) nie przewyższa: a) przy spadkach, przechodzących wyłącznie na zstępnych lub małżonka — 5000 franków złotych b) w innych przypadkach — 2000 franków złotych”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wszystkich przypadków, w których podatek spadkowy nie został wymierzony.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *Miklaszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

316.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 6 marca 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie pobierania opłat za wydobywanie piasku, żwiru, kamieni i lodu z łóżysk wód publicznych śródlądowych.

Na mocy art. 32 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 102 poz. 936) zarządza się co następuje:

§ 1. Za wydobywanie piasku, żwiru, kamieni i lodu z łóżysk wód publicznych śródlądowych będą pobierane opłaty, z wyjątkiem wydobywania tych materiałów bez osobnych urządzeń dla potrzeb gospodarczych lub opartego na specjalnych uprawnieniach (art. 21 ust. 4 ustawy wodnej).

§ 2. Sposób pobierania opłaty i wysokość jej ustanawia w każdym poszczególnym wypadku władza udzielająca pozwolenia na pobór tych materiałów, przy uwzględnieniu miejscowych warunków, rodzaju i stanu wód, sposobu wydobywania materiałów, oraz kosztów utrzymania danej przestrzeni wód. Wysokość opłaty nie powinna przekraczać 5% wartości wydobytego materiału.

§ 3. Opłaty winny być ustanawiane w złotych. Przy przeliczaniu na marki polskie należy przyjmować wartość 1 zł. równą 1 frankowi złotemu przeliczanemu na marki polskie według kursu ustalonego przez Ministra Skarbu w myśl ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044).

W dniach od 1 do 15 każdego miesiąca włącznie będzie przyjmowany kurs franka złotego ogłoszony przez Ministra Skarbu na dzień 25 poprzedniego miesiąca, a w dniach od 16 do końca każdego miesiąca kurs złotego, który będzie ogłoszony na dzień 10 danego miesiąca.

§ 4. Władzą właściwą do poboru opłat, wymienionych w § 1 jest państwowy urząd techniczny, który ma poruczony nadzór nad odnośną przestrzenią wody publicznej.

§ 5. Urząd odbierający opłatę wystawi kwit w dwóch równobrzmiących częściach, z których jedną wręczy tej osobie, która opłatę uiszcza, drugą pozostawi u siebie.

§ 6. Przedsiębiorstwa i osoby zatrudnione przy wydobywaniu materiałów z łóżysk wód są obowiązane stosować się do przepisów o ruchu na wodach publicznych śródlądowych i wszelkich zarządzeń organów służby wodnej, nie tamować ruchu żeglownego i spławu, nie powodować uszkodzeń urządzeń wodnych, oraz przedstawiać dokumenty uprawniające do wydobywania materiałów i poświadczenia uiszczonych opłat na żądanie organów inspekcji wodnej.